

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Jitky Zavřelové a soudců Tomáše Foltase a Jana Kratochvíla v právní věci žalobkyně: **TRAMON s. r. o.**, se sídlem Smetanovo náměstí 23, Litomyšl, zastoupená JUDr. Josefem Moravcem, advokátem se sídlem Velké náměstí 135/19, Hradec Králové, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského náměstí 125, Pardubice, proti rozhodnutím žalovaného ze dne 2. 4. 2025, čj. KUPA-9721/2025-3, a ze dne 9. 4. 2025, čj. KUPA-9750/2025-3, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 8. 10. 2025, čj. 52 A 29/2025-221, o návrhu žalobkyně na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

- I. Návrh žalobkyně na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **se z a m í t á .**
- II. Žalobkyni **se u k l á d á** povinnost zaplatit soudní poplatek ve výši 1 000 Kč za rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, a to ve lhůtě 3 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

[1] Žalobkyně podala žalovanému podle § 9 odst. 6 zákona č. 334/1992 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu (dále „zákon o ochraně ZPF“), dvě žádosti o souhlas s trvalým odnětím zemědělské půdy ze zemědělského půdního fondu (dále „ZPF“). Rozhodnutími z 8. 7. 2024, čj. KUPA-13812/2024-5, a z 29. 9. 2024, čj. KUPA-18695/2024-5, žalovaný jednak udělil souhlas s trvalým odnětím za účelem skládky inertních materiálů, skládky inertních odpadů a výstavby technického zázemí firmy, na pozemcích parc. č. 1356/13, 1357/2, 2296/4, 2296/5, 1445/3, 1445/4 a částech pozemků parc. č. 1350/14, 1350/3, 1445/1, 1448/3, 1448/4, 1448/5, vše v k. ú. Litomyšl, o celkové výměře 12, 4373 ha. A jednak žalobkyni stanovil ve smyslu § 11 odst. 1 zákona o ochraně ZPF povinnost zaplatit odvod za trvalé odnětí půdy ze ZPF s tím, že konečná konkrétní výše odvodu bude stanovena v souladu s § 11 odst. 2 tohoto zákona příslušným orgánem ochrany ZPF.

[2] Následně vydal Městský úřad Litomyšl, jako orgán ochrany ZPF, rozhodnutí z 24. 2. 2024, čj. MěÚ Litomyšl 10623/2025, jímž rozhodl o výši odvodu 2 689 358 Kč za trvalé odnětí zemědělské půdy o výměře 4,3735 ha; a rozhodnutí z 24. 2. 2024, čj. MěÚ Litomyšl 10623/2025, jímž rozhodl o výši odvodu 10 961 332,80 Kč za trvalé odnětí zemědělské půdy o výměře 8,0638 ha. Městský úřad tedy žalobkyni uložil odvody v celkové výši 13 650 690,80 Kč. Oproti žalobkyní předloženému výpočtu odvodů městský úřad

použil koeficient ekologické váhy vlivu odpovídající desetinásobku, a to z důvodu negativního ovlivnění faktoru životního prostředí – chráněné oblasti přirozené akumulace vod ve smyslu části B písm. B přílohy k zákonu o ochraně ZPF.

[3] V záhlaví uvedenými rozhodnutími žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a obě rozhodnutí městského úřadu potvrdil.

[4] Žalobu proti rozhodnutím žalovaného krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl.

[5] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále „stěžovatelka“) kasační stížnost. Současně s podáním kasační stížnosti podala odůvodněný návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[6] Uvedla, že částku vyměřených odvodů v celkové výši 13 650 690,80 Kč nelze ani v podnikatelském prostředí považovat za zanedbatelnou, bagatelní. Svou výší je částka pro stěžovatelku značně omezující, a to zejména z hlediska jejího hospodaření, zachování provozu a rozvoje. Existence újmy stěžovatelky (jak finanční, tak provozní) je v důsledku vymáhání předmětné platby odvodů evidentní, jelikož může být ohroženo její podnikání, tj. schopnost plnit závazky, podle kterých má v rámci nasmlouvaných zakázek a projektů v blízké době uhradit miliony Kč. Poukázala na to, že v minulosti již byla vůči ní z daného důvodu zahájena daňová exekuce mající za následek blokaci veškerých jejích bankovních účtů, a to dokonce do záporných hodnot a mnohdy v jiné výši, než jak zněla výše požadované blokace z exekučního příkazu. Dále poukázala na čtyři dotační projekty, u nichž jí bylo schváleno poskytnutí finančních prostředků ve výši necelých 55 miliónů Kč. Ty však obdrží až *ex post* v případě úspěšné realizace projektů, jež musí nejprve zafinancovat sama stěžovatelka částkou cca 100 miliónů Kč. To představuje pro stěžovatelku nutnost zajištění finančních prostředků a jejich vynaložení na zahájené a časově omezené projekty, přičemž jakákoli blokace či nadbytečná úhrada finančních částek by pro ni mohla být fatální. Nemluvě o běžných provozních nákladech (energie, mzdy zaměstnanců, pohonné hmoty vozového parku, správa nemovitostí aj.), které odhaduje na částku cca 600 000 Kč měsíčně. Jakékoli problémy se zajištěním financování, resp. předfinancování dotačních projektů by pro stěžovatelku mohlo, v důsledku neúměrně vysokých odvodů za vynětí pozemků ze ZPF, znamenat porušení dotačních podmínek, a tedy značnou finanční újmu spočívající buď v neposkytnutí dotací, či jejich krácení, včetně smluvních sankcí s nespočtem jejích dodavatelů, kteří se na realizaci zmíněných projektů podílí (stavební společnosti aj.), a k jejichž úhradě by byla stěžovatelka v takovém případě zbytečně povinna. Výkon nebo jiné právní následky správních rozhodnutí by proto znamenaly pro stěžovatelku nepoměrně větší újmu (finanční s dopady na její hospodaření a podnikatelskou existenci), než jaká přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti může vzniknout jiným osobám. Přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přitom nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem, neboť odnětí půdy ze ZPF včetně úhrady odvodů s tím spojených je fakticky předpokladem samotného provádění stěžovatelkou zamýšleného záměru na daných pozemcích.

[7] Žalovaný se vyjádřil toliko tak, že pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti neshledává důvody.

pokračování

[8] Nejvyšší správní soud posoudil návrh na přiznání odkladného účinku následujícím způsobem.

[9] Podle § 107 ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. soud přizná na návrh stěžovatelky po vyjádření žalované usnesením kasační stížnosti odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozsudku krajského soudu znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[10] Tvrdit a osvědčit první z předpokladů pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, tj. že výkon nebo jiné právní následky rozsudku by pro stěžovatelku znamenaly újmu, je povinna stěžovatelka, která se přiznáním odkladného účinku domáhá svým návrhem. Taková újma může mít v tomto případě povahu zásadně výjimečných ekonomických důvodů. Takové (či srovnatelné) okolnosti však musí stěžovatelka nejen zcela konkrétně tvrdit, ale také patřičným způsobem doložit (osvědčit).

[11] Stěžovatelka újmu, která jí hrozí, spatřuje jednak v samotné povinnosti uhradit odvody za trvalé odnětí zemědělské půdy ze ZPF, a sekundárně též v tom, že by neměla dostatek finančních prostředků na předfinancování schválených dotačních projektů, protože by mohla přijít o *ex post* dotační podporu, resp. by mohlo dojít k jejímu krácení. V důsledku toho jí mají hrozit též smluvní sankce od jejích dodavatelů podílejících se na realizaci dotačních projektů.

[12] Uvedenou újmu stěžovatelka sice vcelku konkrétně tvrdila, avšak nijak ji neosvědčila, jelikož nedoložila podklady, z nichž by tvrzená újma dostatečně plynula. Případná existence hrozící újmy, již sama stěžovatelka charakterizovala především jako finanční, se odvíjí od celkových majetkových a finančních poměrů stěžovatelky. V tomto ohledu stěžovatelka toliko obecně tvrdila, že výši vyměřených odvodů nelze považovat za bagatelní, a dále že bude muset sama zafinancovat dotační projekty částkou cca 100 miliónů Kč. Zcela však rezignovala na jakýkoli popis svých aktuálních majetkových a finančních poměrů, natož aby je doložením relevantních podkladů řádně osvědčila. Rozhodnutí o poskytnutí dotací, výpis z katastru nemovitostí ani přehledová mapa, které stěžovatelka spolu s návrhem na přiznání odkladného účinku nyní doložila, o jejích majetkových a finančních poměrech ničeho nevypovídají. Nejvyšší správní soud si tak o celkových poměrech stěžovatelky nemůže učinit žádnou představu. Není totiž jeho úkolem suplovat roli stěžovatelky, a ostatně ani není oprávněn zjišťovat splnění podmínek pro přiznání odkladného účinku z úřední povinnosti (usnesení NSS z 25. 5. 2017, čj. 2 Azs 163/2017-20, bod 6, a na něj navazující usnesení NSS z 20. 5. 2020, čj. 4 As 126/2020-50, bod 12).

[13] Důsledkem uvedeného je, že stěžovatelka nesplnila svoji povinnost tvrdit, a především osvědčit reálnou hrozbu intenzivní újmy ve smyslu § 73 odst. 2 ve spojení s § 107 s. ř. s.

[14] Nejvyšší správní soud rovněž upozorňuje, že při rozhodování o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti není vázán předchozím rozhodnutím krajského soudu. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v bodu 10 svého usnesení z 19. 8. 2021, čj. 1 Afs 200/2021-36: „*Kasační stížnost představuje mimořádný opravný prostředek proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu, řízení o kasační stížnosti je samostatným řízením o tomto prostředku a Nejvyšší správní*

soud je oprávněn posoudit návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti odlišně od závěrů krajského soudu v řízení o žalobě“ (obdobně též usnesení rozšířeného senátu NSS z 16. 6. 2020, čj. 8 Azs 339/2019-38, č. 4039/2020 Sb. NSS, bod 51). V tomto směru není bez významu, že stěžovatelce již byla poskytnuta soudní ochrana v podobě pravomocného rozhodnutí krajského soudu, který jí však nevyhověl. Pro prolomení účinků pravomocného rozhodnutí krajského soudu by tak musely být dány skutečně mimořádné důvody, ty však z tvrzení stěžovatelky ani z listin, které předložila, nevyplývají.

[15] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zamítl. Tím však zdejší soud žádným způsobem nepředjímá své budoucí rozhodnutí o věci samé (usnesení NSS ze 4. 10. 2005, čj. 8 As 26/2005-76, č. 1072/2007 Sb. NSS). Usnesení o odkladném účinku žaloby s ohledem na svůj procesní charakter nezakládá překážku věci rozhodnuté, a proto v případě posunu ve skutkových okolnostech lze o návrhu na přiznání odkladného účinku rozhodnout i opětovně, stejně jako lze již přiznaný odkladný účinek i bez návrhu zrušit, odpadnou-li v mezidobí důvody pro jeho přiznání (§ 73 odst. 5 s. ř. s.).

[16] Rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku podléhá soudnímu poplatku ve výši 1 000 Kč, a to podle položky 20 sazebníku soudních poplatků, který je přílohou zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích. Povinnost zaplatit soudní poplatek za rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku vzniká dnem právní moci rozhodnutí, jímž bylo o návrhu rozhodnuto a v němž byla navrhovateli uložena povinnost soudní poplatek zaplatit (§ 4 odst. 1 písm. h) zákona o soudních poplatcích, *per analogiam*; usnesení rozšířeného senátu NSS z 4. 6. 2024, čj. 9 As 270/2023-21, č. 4616/2024 Sb. NSS, bod 21 a násl.]. Poplatek je v takovém případě splatný do 3 dnů od právní moci rozhodnutí, kterým byla povinnost poplatek zaplatit uložena (§ 7 odst. 1 citovaného zákona). Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto usnesení.

[17] Soudní poplatek lze zaplatit:

- v hotovosti na pokladně Nejvyššího správního soudu či
- bezhotovostně převodem na účet soudu číslo: **3703-46127621/0710**, vedený u České národní banky, pobočka Brno; závazný **variabilní symbol** pro identifikaci platby je: **1220426425**.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 11. prosince 2025

Jitka Zavřelová
předsedkyně senátu